

Sólbjørn og Ruth gingu hálvt marathon í Vágum

Fyri góðum ári síðan fekk Sólbjørn Mortensen, sum hevur blinda konu, ein blóðtøpp í heilan. Hetta broytti lívið hjá hjúnunum. Tey byrjaðu bæði at ganga, og herfyri gingu tey hálvt marathon

Vilmund Jacobsen

- Tað hendi ein fríggjamorgun fyri góðum ári síðan. Eg var á fótum umleið klokkan 06.30. Tá vit høvdu etið morgunmat, fór eg niður undir at fáa mær eitt brúsubað. Eg hevði ikki følt mær mein. Men, meðan eg standi undir brúsunum, kom tað sum eitt skot. Eg gjørdist kortini ongantíð heilt burtur, haldi eg.

Soleiðis greiðir Sólbjørn Mortensen frá.

Hann er kendur gólvmaður, og hevur í fleiri ár arbeitt við gólvum, bæði fyri Vøruhúsið á Hjalla og tey nógvu seinastu árinum fyri Balslev í Hoyvík, har hann framvegis tekur sær av gólvdeildini.

- Tá eg kom út á Landssjúkrahúsið, stóðu tey klár at taka ímóti mær, og tað vísti seg, at eg hevði havt ein blóðtøpp í heilanum, sigur Sólbjørn Mortensen.

Misti førleikar

Blóðtøppurin hevði tað avleiðing, at Sólbjørn Mortensen partvís misti førleikar í vinstri lið, men við áhaldandi venjingum gjørdist hann

arbeiðsførur aftur, tó við tí veikleika, at hann orkar lítið og einki við vinstra armi.

- Eftir blóðtøppin lá eg nakrar dagar á Landssjúkrahúsinum, og tað skuldi ganga eitt hálvt ár, áðrenn eg fór til arbeiðis aftur hjá Balslev. Í byrjanini var eg bert nakrar fáar tímar til arbeiðis. Framvegis kann eg føla meg eitt sindur troyttan. Men, tað er nóg hent, síðan eg henda feigdarmorgun endaði úti á Landssjúkrahúsinum, og í dag eri eg ógvuliga takksamur fyri, at eg eri komin so væl fyri meg aftur.

Kona Sólbjørn, Ruth, hevur verið blind í eini 30 ár, men hon hevur klárað seg óføra væl hóast blindni.

- Einar tveir mánaðir eftir, at eg varð útskrivaður á Landssjúkrahúsinum, byrjaðu vit at ganga túrar.

Tey høvdu ongantíð gingið túrar saman áður.

- Eg tímdi slett ikki at ganga, og tó at konan onkuntíð bar tað upp á mál, hevði allar umberingar. Kom hetta upp á vanda um veturin, skyldaði eg upp á veðrið og bað hana biða, til

summarið kom. Tá so summarið kom, hevði eg ta umbering, at tað var ov lítt í veðrinum.

Alt broyttist

Men, eftir sjúkralæguna hjá Sólbirna, broyttist alt.

- Vit bæði byrjaðu at ganga túrar eftir vegnum einar tveir mánaðir eftir, at eg var komin heimaftur av Landssjúkrahúsinum, og tað hava vit gjørt at kalla hvønn dag síðan. Nú elska vit bæði at ganga, og fyri okkum er hetta snøgt sagt balsam, bæði til líkams og sálar.

Umframt at Sólbjørn og Ruth ganga túrar at kalla hvønn dag, gongur Sólbjørn eisini framvegis til venjingar í samband við sjúkuna.

- Eg veit ikki, hvussu nógvu tingini kunnu broytast aftrat, men eg havi vónina um, at tað verður enn betri, sigur hann.

Hálvt marathón

Nú Føroya Vakra Hálva Marathon var í Vágum leygardagin hin 1. september, luttóku bæði Sólbjørn og Ruth, og tey gingu allan teinin – 21,5 kilometr – heilt úr Gásadali til Sandavágs.

- Tá vit byrjaðu at ganga eftir sjúkralæguna, megnaði eg kanska 100 ella nakrar 100 metrar hvønn túrin, men sum tíðin er liðin, hava vit bæði gingið fimm og 10 kilometr.

Sólbjørn Mortensen sigur, at tá hann hoyrði um Føroya Vakra Hálva Marathon, setti

hann sær fyri, at hann og konan skuldu royna at ganga henda teinin.

- Eg segði við Ruth, at hetta fóru vit at royna. Hon hugdi upp á meg, smiltist og helt fyri, at um eg vildi royna hetta – ja, so vildi hon eisini.

Sólbjørn Mortensen sigur, at tey bæði ongantíð hava gingið ein so langa túr áður, sum hálva marathónið er.

- Tí vistu vit heldur ikki, um vit fóru at megna tað, men eg haldi, at hetta gekk óføra væl, og vit gingu allan teinin upp á minni enn fyra tímar, sum vit bæði vóru ógvuliga væl nøgd við, sigur hann.

Streymandi gleði

Sólbjørn Mortensen sigur, at konan, tó at hon er blind, merkir ógvuliga væl atmosferuna í náttúruni, og eisini roynir hann sum best at fortelja henni, hvat er at síggja á leiðini, meðan tey ganga.

- Hetta var ein fantastiskur dagur hjá okkum báðum, og tað var ein kensluborin løta, tá vit stóðu í Sandavági og høvdu lagt allan henda teinin aftur um okkum. Ja, eg vil siga, at gleðin streymaði ígjøgnum líkamið, og vit vóru takksom, bæði mína og hennara vegna, sigur Sólbjørn Mortensen.

Bæði Sólbjørn og Ruth eru onga løtu í iva um, at tey fara at halda fram við at ganga túrar.

- Vit vilja eisini mæla øðrum til at taka tættin upp. Tey tyngstu sporini eru oftast út í skógvarnar, sigur Sólbjørn Mortensen.